

vsunul do obou zákonů dřívějších nové ustanovení jako § 1 písm. b) a čl. II. změnil jejich § 2, ale to obé se čl. VI. vůbec netýká, tento zůstal nedotčen a proto platí dále. Že čl. IV. zák. čis. 204/24 cituje čl. IV. a VII. zák. čis. 213/22, má svou zvláštní příčinu, neboť tyto jednají o pachtu již obnoveném, pachtu, jehož prodloužení již povoleno, kdežto zde jde a celému zákonu čis. 204/24 šlo teprv o povolení obnovy. A konečně, i kdyby se za to mělo, že čl. VI. měl býti citován také, je to vždy jen nedopatřením redakčním, které musí výkladem býti napraveno, neboť není možno, by zákonodárce zásadu čl. VI., ležící tak hluboko v povaze a přirozenosti věci, byl opustil, nemaje proto ni žádných důvodu, naopak všechny důvody, by ji podržel. K čl. VI. dlužno proto hleděti, a bylo proto, ježto podmínky jeho nebyly vyšetřeny, jsou-li totiž noví pachtýři drobnými, nemajícími více než po 8 ha a sami hospodařící — tak rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 4936.

Žalobu, již pod rouškou žaloby podle Šu 35 ex. ř. snaží se dlužník proti exekučnímu soudnímu titulu a exekuci uplatňovati okolnosti, jež zde byly již před vznikem exekučního titulu, dlužno k námitce žalovaného odmítnouti pro závalu věci právoplatně rozsouzené.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, R I 343/25.)

K námitce věci právoplatně rozsouzené soud první stolice žalobu zamítl, rekursní soud námitku zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s opravou, že se žaloba odmítá.

Důvody:

Dovolací soud nemůže sdíleti právní názor rekursního soudu, že námitka právoplatně rozsouzené věci není důvodna. Rekursní soud sice právem uznává, že první podmínka, totožnost stran jest splněna, ale míní, že splněna není druhá podmínka námitky, totožnost žalobního nároku v obou rozepřích. To usuzuje z toho, že platebním rozkazem ze dne 8. prosince 1924 U 225/24 byli nynější žalobci a tehda žalovaní odsouzeni ku zaplacení 400 Kč s příslušenstvím nynější žalované, tehdejší žalobkyni, kdežto v této rozepři cílí žalobní návrh k tomu, by platební rozkaz U 225/24 a v důsledku toho také podle tohoto platebního rozkazu proti nim vedená exekuce byly prohlášeny bezúčinnými a exekuce byla zrušena, pročež míní rekursní soud, že žalobní nároky nejsou totožny, že v prvním případě (U 225/24) jde o peněžní plnění, kdežto v této rozepři o žalobu podle §§ 35 nebo 36 ex. ř. Leč při zkoumání totožnosti obou sporných věcí nemůže přicházeti v úvahu pouze forma, do které jest uplatněný nárok zahalen, nýbrž musí býti uváženo, jaká je skutečná právní podstata novou žalobou uplatněného nároku. Totožnou jest věc, když právní poměr, o němž bylo právoplatně rozhodnuto, svým obsahem a důvodem svého vzniku jest totožný s právními

poměry znovu uplatněnými. Že by mohla tato žaloba býti také žalobou podle Šu 36 ex. ř., jak připouští rekursní soud, nelze ovšem uznati, ale není pochybnosti, že je míněna a také upravena jako žaloba podle Šu 35 ex. řádu. To však pouze na venek, ve skutečnosti není žalobou podle Šu 35 ex. ř., poněvadž ta předpokládá uplatňování skutečností, nastávších teprve po vzniku exekučního titulu, položeného za základ exekučnímu řízení proti kterému míří žaloba a jehož zrušení zamýšlí docílití podle Šu 35 posledního odstavce exekučního řádu. Žalující strana tvrdila jako skutečnosti, exekuční titul zrušující, že exekučně vynáhanou pohledávku zaplatila již před podáním upomínací žaloby, tedy to jsou skutečnosti, které mohla, kdyby byla podala proti platebnímu příkazu odpor, uplatniti ve sporném řízení o upomínací žalobě č. j. U 225/24. Z toho vyplývá, že její žaloba není žalobou podle Šu 35 ex. ř., nýbrž žalobou k tomu účelu, by byl exekuční titul zrušen pro skutečnosti, jež opomenula uplatniti v předchozím sporném řízení, z čehož vyplývá, že jde o totožnost sporných věcí, což žalující strana sama projevila případně ve svém rekursu do usnesení první stolice, když pravila, že, když je v tomto případě vyloučeno navrácení v předešlý stav, když je vyloučena žaloba o zmatečnost a o obnovu, nezbývá, než, aby se udánlivý dlužník bránil proti udánlivé pohledávce žalobou o bezúčinnost exekučního titulu. Jiná jest otázka, zdali, když se tato žaloba neukázala býti žalobou podle Šu 35 ex. ř., poněvadž neuplatňovala skutečnosti, nastávších teprve po vzniku exekučního titulu, neměla býti zamítnuta jako nepřipustná, tedy zdali nemělo býti rozhodnuto věcně. Otázku tuto dlužno zodpověděti záporně, poněvadž námitka rozsouzené rozepře byla nejen vznesena, nýbrž nelze ani pochybovati o její opodstatněnosti, ale pak její jsoucnost nutně musila zabrániti věcnému vyřízení žalobního návrhu. Dovolací rekurs je tedy důvodným, proto mu bylo vyhověti a změnou rekursního obnoviti správné a zákonité usnesení prvního soudu, ovšem s opravou, že se žaloba se žalobním návrhem odmítá (místo zamítá).

Čís. 4937.

Význam dohody, již se prodávatel zavázal, že ujednané kupní ceny bude účtovat tak, jak je v době dodání bude účtovat konkurence.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1925, Rv I 290/25.)

Při objednávce pleteného zboží bylo umluveno, že žalující (prodávatel) poskytne žalovanému (kupiteli) takovou slevu, že se skutečné ceny v době dodávek budou srovnávat s cenami konkurence prodávatelovy. Žalovaný zaplatil žalobci 80% kupní ceny, zadržev si 20% jakožto slevu. Žalobce, tvrdě, že sleva činí jen 10% kupní ceny, domáhal se na žalovaném nedoplatku 10% kupní ceny. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Po stránce právní napadá dovolatel výklad úmluvy o kupní ceně, kterou mu žalobce povolil dle cen konkurence, snaže se dovoditi, že